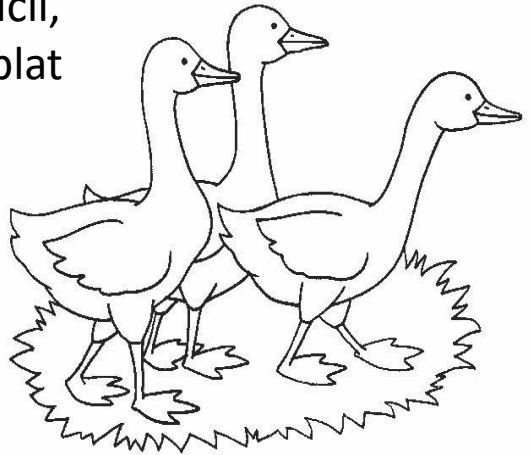

Povestea găștelor

de George Coșbuc

Un găscan cu pene lucii
Cum trecea pe pod prin sat
Și-ntr-o mân-avea papucii,
Nu știu cum i s-a-ntâmpat
Că papucii lui căzură,
Ce păcat, o, ce păcat!
Căci erau cu-alesătură,
Fără leac de tivitură
Ce păcat!

Gâștele-auzind cum zbiară:
- Aoleu! Papucii mei!
Într-un suflet alergară
Și-ntrebau mirate, ce-i?
- Am rămas, plângea găscanul,
Păgubaș de patru lei!
Iată-mă desculț, sărmanul!
Ce mă fac acum, golanul,
Fără ei!

- Haideti toti, si moși și babe
Să-i cătăm pe râu acu!
Repede-notând din labe
Cârdul tot pe râu trecu.
- I-ai găsit? Eu, nu, surată,
Ce mă-trebi așa și tu?
Toate apoi strigau deodată:
- Bată-i pacostea să-i bată!
Nici eu, nu!

Vara-ntreagă tot umblară,
Dar papucii duși au fost!
Și-au să umble și la vară
Până ce le-or da de rost!
Iar găscanul merge, vine,
Face cruci și ține post,
- Nu-i găsesc! Sărac de mine,
Iar desculț e, vezi tu bine,
Lucru prost!

Gâștele de-atunci, în cale,
Când văd apa undeva,
Căutând pornesc agale
Tot crezând că-i vor afla.
Vin și rațe să le-ajute:
Mac-mac-mac și ga-ga-ga!
Mac-mac-mac! Haide vino, du-te
Zile-așa pe râu pierdute!
Ga-ga-ga!

Iar când gâștele stau gloată
Și prin dreptul lor te duci,
Sare tabăra lor roată
Și te-ntreabă: Ce ne-aduci?
Ai găsit papucii? Spune!
Tu la fug-atunci s-apuci!
Sî-sî-sî! Tot fac nebune
Și te mușcă, doar le-ai spune
De papuci!

